

Čj. R 19/2003

V Brně dne 15. 8. 2003

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24. 4. 2003 čj. S 238/02-OK-2222/03-ORP ve věci možného porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, podal účastník řízení - společnost **Mediaprint & Kapa Pressegrasso, spol. s r. o.**, IČ 45791678, se sídlem v Praze 10, Štěrboholská 1404/104, PSČ 102 00, zastoupená na základě plné moci ze dne 23. 10. 2002 Mgr. Jiřím Slavíčkem, advokátem v advokátní kanceláři Nipl, Žák, Slavíček & spol., se sídlem v Praze 4, Na Pankráci 11/449, PSČ 140 00, jsem podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), na návrh zvláštní komise ustavené podle § 61 odst. 2 téhož zákona

r o z h o d l

takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24. 4. 2003 čj. S 238/02-OK-2222/03-ORP **potvrzují** a podaný rozklad **zamítám**.

O d ů v o d n ě n í

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) vydal dne 24. 4. 2003 rozhodnutí čj. S 238/02-OK-2222/03-ORP, kterým podle ustanovení § 30 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, zastavil správní řízení ve věci možného porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen „zákon“ anebo „zákon o ochraně hospodářské soutěže“). Možné porušení zákona Úřad při zahájení správního řízení spatřoval v tom, že účastníci tohoto správního řízení, kterými jsou společnosti VLTAVA-LABE-PRESS, a. s., se sídlem v Českých Budějovicích, nám. Přemysla Otakara II. 8/5, PSČ 370 01, IČ 61860981 (dále jen „VLTAVA“), MAFRA, a. s., se sídlem v Praze 1, Na Příkopě 988, PSČ 111 21, IČ 45313351 (dále jen „MAFRA“), RINGIER ČR a. s., se sídlem v Praze 3, Domažlická 1139, PSČ 130 00, IČ 40766713 (dále jen „RINGIER“), ASTROSAT, spol. s r. o., se sídlem v Praze

10 – Uhřetěves, Přátelství 986, PSČ 104 01, IČ 49358154 (dále jen „ASTROSAT“), BORGIS a. s., se sídlem v Praze 2, Slezská 2127/13, PSČ 121 50, IČ 00564893 (dále jen „BORGIS“), a Československý sport, s. r. o., se sídlem v Praze 3, Orlická 9, PSČ 130 000, IČ 45793247 (dále jen „Sport“), koordinovaně postupovali při vypovězení dodávek periodického denního tisku a/nebo dodávek ostatního periodického tisku jimi vydávaného distributorovi tisku, kterým je společnost Mediaprint & Kapa Pressegrasso, spol. s r. o., se sídlem v Praze 10, Štěrboholská 1404/104, PSČ 102 00, IČ 45791678 (dále jen „Mediaprint“ nebo „účastník řízení“). Postavení účastníka řízení bylo podle ustanovení § 21 odst. 1 věta druhá zákona přiznáno na základě její žádosti ze dne 9. 12. 2002 také společnosti Mediaprint, která podala podnět k zahájení správního řízení.

Proti rozhodnutí o zastavení správního řízení podal účastník řízení – společnost Mediaprint rozklad, ve kterém úvodem zejména namítl, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, kdy správní orgán prvního stupně nesprávně zhodnotil provedené důkazy, zejména ve vzájemných souvislostech těchto důkazů a logice následného vývoje na trhu distribuce tisku, a neúplně zjistil skutkový stav. Účastník řízení dále namítl, že v průběhu správního řízení mu Úřad upíral bez zákonného zdůvodnění práva účastníka řízení. Rozhodnutí je také podle jeho názoru v příkrém rozporu s postupem Úřadu při prokazování kartelových dohod, který je prezentován na internetových stránkách Úřadu, konkrétně na informačním listu č. 5.

Další část rozkladu obsahuje námitky proti jednotlivým závěrům, jež jsou obsaženy v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle názoru účastníka řízení se Úřad v rámci svého šetření zcela nesprávně zaměřil výlučně na dvě schůzky, které se konaly v sídle První novinové společnosti a. s., se sídlem v Praze 4, Hvožd'anská 5-7, PSČ 140 00, IČ 45795533 (dále jen „PNS“), ve dnech 31. 7. 2002 a 21. 8. 2002, neboť na těchto dvou schůzkách nedošlo k uzavření prvotní kartelové dohody, nýbrž pouze k dojednání konkrétních kroků vydavatelů, kterými měl být realizován společný dříve dohodnutý záměr a postup vůči společnosti Mediaprint. Dohoda vydavatelů musela být podle názoru účastníka řízení uzavřena již před první schůzkou, protože jinak by nebylo důvodu, aby se již první schůzky účastnil vždy člen vrcholného managementu a dále ředitel distribuce od každé zúčastněné společnosti. Úřad tedy pochybil již tím, že své šetření zaměřil pouze na obsah dvou schůzek konaných v PNS a nikoliv na další skutečnosti svědčící o naprosto zjevné a nenapravitelné koordinaci jednání vydavatelů MAFRA, VLTAVA a RINGIER.

K výpovědím jednotlivých svědků, kteří se shora uvedených schůzek přímo účastnili, účastník řízení uvedl, že Úřad tyto výpovědi nesprávně hodnotil a nezohlednil zjevné rozpory ve výpovědích svědků. Podle účastníka řízení lze velmi obtížně předpokládat, že členové vrcholného managementu vydavatelů MAFRA, VLTAVA a RINGIER budou vypovídat pravdivě a usvědčovat se z uzavření zakázané dohody soutěžitelů, která může zakládat i jejich trestněprávní odpovědnost. Úřad tudíž měl tyto svědecké výpovědi považovat za nedůvěryhodné a neprůkazné, přitom se zaměřil pouze na skutečnost, aby svědci nepotvrdili nebo popírali obsah výpovědi RNDr. Vladimíra Jungera, CSc. Za nepřijatelný procesní postup Úřadu pak účastník řízení považuje situaci, kdy Úřad vyzval jmenovaného svědka k navržení potřebných důkazů k prokázání jeho svědectví. Svědek podle účastníka řízení není povinen prokazovat pravdivost své výpovědi nebo dokonce navrhopvat a předkládat důkazy k tomuto účelu. Prokazovat pravdivost výpovědi ostatních svědků bylo povinností Úřadu, stejně jako odstraňovat jejich nedostatky.

Dále má účastník řízení za to, že Úřad v napadeném rozhodnutí nesprávně zhodnotil, že důvody ukončení spolupráce mezi společnostmi Mediaprint a jednotlivými vydavateli MAFRA, VLTAVA, RINGIER a Sport jsou ospravedlnitelné. Úřad měl posuzovat, zda jednání vydavatelů bylo koordinované a nikoliv, zda smluvní vztahy se společnostmi Mediaprint byly ukončeny důvodně, neboť to přísluší pouze soudu. V této souvislosti účastník řízení poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích, Krajského soudu v Hradci Králové a Vrchního soudu v Praze ve věci nařízení předběžných opatření (příloha rozkladu). Účastník řízení vyslovil názor, že nesprávnost závěru Úřadu pak ještě vyplývá ze zvláštního charakteru trhu distribuce tisku, kdy výpověď smlouvy o distribuci tisku vůči jednomu distributorovi znamená pro vydavatele nekontrolovatelné riziko ekonomických ztrát. Koordinace a příprava vydavatelů MAFRA, VLTAVA a RINGIER na ovládnutí trhu vyplývá navíc jednoznačně i z dalších důkazů provedených Úřadem, konkrétně se jedná o výpověď Ing. Kramáře a paní Klinčokové. K výpovědím svědků společnost Mediaprint dále konstatuje, že je zarážející, že Úřad nezohledňuje a nepřijímá výpovědi svědků, kteří nebyli přímými účastníky schůzek konaných v sídle PNS v létě roku 2002.

Ve vztahu k písemným důkazům, na které je odkazováno v rozkladem napadeném rozhodnutí, účastník řízení poukázal na skutečnost, že Úřad správně nezhodnotil obsah a význam této korespondence, která dle jeho názoru jednoznačně prokazuje, že vydavatelé MAFRA, VLTAVA a RINGIER své kroky vůči němu koordinovali a že tedy mezi nimi byla uzavřena dohoda ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže.

Účastník řízení rovněž namítl, že předmětné správní řízení není řízením sporným a není tedy jeho povinností navrhnout Úřadu důkazy k prokázání skutečného stavu věci, pokud je sám nemá k dispozici. Je povinností Úřadu zjišťovat samostatně stav věci a shromažďovat důkazy. V tomto směru naopak poukázal na to, že Úřad přistupoval pasivně ke zjišťování důkazů od společností MAFRA, VLTAVA, RINGIER a PNS, které však oproti němu mají všechny důkazy k dispozici a které se mohou naprosto přesně vyjádřit ke svým rozhodnutím ze září roku 2002. Přes shora uvedené skutečnosti navrhla společnost Mediaprint v rozkladu doplnění dokazování výsledkem dvou svědků, a to paní Aleny Jungerové, manželky svědka RNDr. Vladimíra Jungera, CSc., a dalšího svědka, jehož identifikaci Úřadu sdělí dodatečně.

Účastník řízení dále vyslovil nesouhlas s názorem Úřadu, že řízení je vedeno pro zjištění možného koordinovaného jednání soutěžitelů podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Cílem a účelem všech správních řízení vedených Úřadem by měla prioritně být ochrana hospodářské soutěže a nikoliv pouze případné uložení sankce. Takový výklad činnosti Úřadu by naprosto popíral smysl jeho existence, jako dozorového orgánu, uvedený v ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, a je tedy nepřijatelný.

Ke zrušení rozhodnutí o nařízení předběžných opatření ze dne 27. 12. 2002, zrušených 27. 1. 2003, účastník řízení namítl, že v rozhodnutích zrušujících předběžná opatření nebylo uvedeno, které důvody pro další trvání předběžných opatření pominuly.

Účastník řízení v rozkladu dále opakovaně považoval za nutné zdůraznit, že Úřad v důsledku nesprávného zhodnocení důkazů samostatně a v jejich vzájemné souvislosti dospěl k nesprávnému závěru, že postup vydavatelů MAFRA, VLTAVA a RINGIER při vypovězení smluv není výsledkem koordinovaného jednání a tedy zakázané dohody soutěžitelů. Tento závěr Úřadu vyplývá z názoru, že v průběhu řízení se mu nepodařilo vyvrátit pochybnosti o tom, že skončení smluvních vztahů se společnostmi Mediaprint nebylo výsledkem nezávislého

rozhodnutí jednotlivých vydavatelů. Úřadu se však stejným způsobem nijak nepodařilo vyvrátit zjevné pochybnosti o tom, že jednání vydavatelů bylo koordinované a za tohoto stavu by bylo možné pouze uzavřít, že celé správní řízení nemělo význam, protože se nepodařilo ani prokázat ani vyvrátit uzavření nebo neuzavření zakázané kartelové dohody. Úřad podle názoru účastníka řízení tedy nejen nesprávně zhodnotil důkazy, ale také nezjistil řádně skutkový stav věci.

Účastník řízení rovněž namítl, že mu byla v průběhu řízení upřena práva obdržet kopie protokolů o výslechu svědků a dalších důkazů ve správním spise. Podle jeho názoru tento krok Úřadu byl protiprávní, přičemž takovýto postup zaujal Úřad pouze vůči společnosti Mediaprint. Účastník řízení má za to, že tento protiprávní postup nemůže být napraven ani poukazem na to, že společnost Mediaprint listiny ze správního spisu zveřejnila, protože zveřejnění není zakázáno.

Závěrem rozkladu účastník řízení navrhl, aby předseda Úřadu, jako orgán rozhodující o rozkladu, napadené rozhodnutí změnil deklarací, že došlo k uzavření zakázané dohody soutěžitelů, její plnění do budoucna zakázal, uložil účastníkům dohody zákonem stanovenou pokutu a opatření k nápravě, směřující k ochraně hospodářské soutěže, což je jediný účel probíhajícího správního řízení. Pokud předseda Úřadu dospěje k závěru, že nejsou splněny podmínky pro takovou změnu dotčeného rozhodnutí, nechť rozhodnutí zruší a věc vrátí k novému projednání a rozhodnutí.

Podle ustanovení § 56 správního řádu vyznamenal správní orgán prvního stupně ostatní účastníky řízení o obsahu podaného rozkladu s výzvou, aby se k němu vyjádřili. Písemná vyjádření k rozkladu zaslaly společnosti ASTROSAT, MAFRA, VLTAVA a RINGIER spolu se Sportem. Jmenovaní účastníci řízení se neztotožnili s argumentací společnosti Mediaprint v rozkladu, resp. se žádnou z námitek v něm vyslovených, naopak souhlasili se závěry rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a navrhli – každý samostatně –, aby předseda Úřadu rozklad zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Ve smyslu ustanovení § 57 odst. 2 správního řádu prvostupňový správní orgán doplnil řízení provedením výslechu dvou svědků dodatečně navržených společností Mediaprint v rozkladu, a to paní Aleny Jungerové a Mgr. Pavla Parmy.

Po doplnění dokazování byla účastníkům řízení v souladu s ustanovením § 33 odst. 2 správního řádu dána možnost seznámit se s úplnými podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k těmto podkladům i ke způsobu jejich zjištění. Vyjádření Úřadu zaslaly společnosti RINGIER a Sport, a společnost Mediaprint.

Obsahem vyjádření účastníků řízení – společností RINGIER a Sport k podkladu rozhodnutí a ke způsobu jeho zjištění bylo shrnutí průběhu správního řízení do vydání napadeného rozhodnutí s tím, že Úřad na základě rozsáhlého šetření a dokazování zjistil úplný a přesný skutkový stav. Současně tito účastníci řízení zpochybnili výpovědi svědků paní Aleny Jungerové a Mgr. Pavla Parmy, které Úřad provedl jako doplňující dokazování na základě návrhu společnosti Mediaprint v rozkladu. Ve vztahu ke zmíněným svědeckým výpovědím poukázali zejména na skutečnost, že žádný z obou svědků nebyl účasten jakéhokoliv jednání, jejichž předmětem, ať již přímo či okrajově, bylo téma údajné kartelové dohody. Oba svědci podali tzv. svědectví z doslechu, kdy vypovídali pouze o skutečnostech, o nichž se dozvěděli od třetích osob, nikoliv o jim známém skutkovém stavu. Doplnění dokazování nepřineslo podle účastníků řízení do správního řízení jakékoliv nové skutečnosti,

a proto na závěr svého vyjádření konstatovali, že v řízení před Úřadem nedošlo k prokázání porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Účastníci řízení vyjádřili přesvědčení o věcné správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí o zastavení správního řízení a navrhli, aby předseda Úřadu vydal rozhodnutí, kterým rozklad společnosti Mediaprint zamítne a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdí.

Společnost Mediaprint ve svém vyjádření k podkladům pro rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění konstatovala, že nemá žádné námitky proti způsobu provedení doplnění dokazování výsledkem shora uvedených svědků, neboť tyto byly provedeny zcela v souladu s právními předpisy a obě svědecké výpovědi je nutné považovat za důvěryhodné, protože oba svědci vypovídali skutečně o tom, co vnímali svými smysly. V této souvislosti společnost Mediaprint vyslovila nesouhlas s názory ostatních účastníků správního řízení, kteří se k provedení doplnění dokazování, resp. k výsledkům shora uvedených dvou svědků, vyjádřili ve smyslu zpochybnění důvěryhodnosti a pravdivosti těchto výpovědí. Společnost Mediaprint považuje výpovědi svědků v rámci doplnění dokazování za naprosto věrohodné a znovu potvrzující existenci zakázané dohody vydavatelů – společností MAFRA, VLTAVA a RINGIER, a proto opět navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí buď změnil tak, jak je navrhováno v závěru rozkladu, anebo rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání.

Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu a v souladu s odst. 2 téhož ustanovení postoupil věc k rozhodnutí orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

Podle ustanovení § 59 odst. 1 správního řádu jsem napadené rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu, a to i nad rámec uplatněných námitek společností Mediaprint. Tyto námitky lze v zásadě shrnout takto:

Účastník řízení nesouhlasí se zastavením řízení, neboť je nadále přesvědčen, že k výpovědím smluv na dodávku periodického tisku přistoupili vydavatelé VLTAVA, RINGIER a MAFRA koordinovaně po předchozí dohodě, a vytýká Úřadu, že nesprávně vyhodnotil shromážděné důkazy, nezjistil úplný skutkový stav a neoprávněně hodnotil důvody výpovědi smluv uváděných vydavatelé. Na podporu důkazů o uzavření zakázané dohody navrhuje výslechy dalších osob. Úřadu vytýká procesní pochybení spočívající ve výzvě svědkovi RNDr. Vladimíru Jungerovi, CSc., aby prokázal pravdivost své výpovědi, a v rozhodnutí Úřadu neposkytovat účastníkovi řízení kopie protokolů o výslechu svědků a dalších důkazů ve správním spise. Poukazuje na nesprávnost a účelovost zrušení nařízených předběžných opatření, když v příslušných rozhodnutích nebyly uvedeny skutečnosti, na jejichž základě pominuly důvody pro další trvání předběžných opatření. Na okraj podotýkám, že společnost Mediaprint ve svých podáních a konečně v rozkladu označuje za účastníky zakázané dohody jmenovitě společnosti VLTAVA, MAFRA a RINGIER, ač účastníky správního řízení jsou i další vpředu jmenované společnosti, které rovněž společnosti Mediaprint vypověděly smlouvy o distribuci jimi vydávaného tisku. Z formulací společnosti Mediaprint není tudíž zřejmé, zda nesouhlasí se zastavením řízení se všemi jeho účastníky, nebo pouze ve vztahu ke společnostem VLTAVA, MAFRA a RINGIER. Pro celkové posouzení věci to však není podstatné a o této nejasnosti se zmiňuji jen pro pořádek.

V první řadě jsem se zabýval přezkumem námitek týkajících se způsobu zjišťování skutkového stavu, zejména Úřadu vytýkanému způsobu zjišťování podkladů pro rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně provedl rozsáhlé dokazování, jehož součástí byla místní šetření

nejen u účastníků řízení, ale i ve společnosti PNS či v sídle Unie vydavatelů, kde zajistil značné množství listinných materiálů. Z hlediska předmětu správního řízení, které bylo zahájeno ve věci podezření na koordinovaný postup účastníků řízení při vypovězení smluv o dodávkách tisku společnosti Mediaprint, se pozvánky na jednání v sídle PNS vůči společnostem VLTAVA, MAFRA a RINGIER, které se uskutečnily ve dnech 31. 7. 2002 a 21. 8. 2002, jevíly mimořádně relevantní. Podotýkám, že ze zápisů jednání orgánů těchto společností, tj. valných hromad, dozorčích rad či představenstev, žádný záznam nenasvědčoval uzavření dohody o vypovězení smluv společnosti Mediaprint. Také první svědek RNDr. Vladimír Junger, CSc., vypověděl, že právě na jednáních konaných v létě roku 2002 v sídle PNS došlo k uzavření zakázané dohody. Jestliže se tedy Úřad v dalším průběhu řízení zaměřil na zjišťování a vyhodnocování relevantních skutečností majících souvislost právě s těmito schůzkami, neshledávám v tomto postupu Úřadu žádné věcné či procesní pochybení. K tomu dodávám, že provedení a vyhodnocení důkazů Úřad nezúžil pouze na průběh zmíněných setkání vydavatelů, ale zjišťoval a ve svých úvahách nepominul i další okolnosti mající souvislost s vypovězením smluv, jak ostatně vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o námitku týkající se nesprávného vyhodnocení shromážděných důkazů, správní orgán je na základě ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Jako podklad pro rozhodnutí mohou sloužit veškeré prostředky, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy. Důkazy, které se shromáždí v průběhu správního řízení, přísluší hodnotit výhradně správnímu orgánu, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Žádná právní norma neukládá správnímu orgánu, jaký stupeň věrohodnosti a důkazní síly má dát jednotlivým důkazním prostředkům. Zásada volného hodnocení důkazů je myšlenkovým procesem, jehož výsledkem je závěrečné přesvědčení o zkoumané věci, který však nesmí odporovat zjištěnému skutkovému stavu a zásadám logiky. V rámci dokazování Úřad v průběhu správního řízení vyslechl řadu svědků, jednak přímých účastníků schůzek ve dnech 31. 7. a 21. 8. 2002, jednak svědků tzv. z doslechu, kteří se o údajné zakázané dohodě vydavatelů dozvěděli od jiných osob. Jediným přímým účastníkem zmíněných schůzek, který vypověděl, že na nich došlo k uzavření dohody o vypovězení smluv společnosti Mediaprint, byl RNDr. Vladimír Junger, CSc. Rozpory ve výpovědích svědčících o uzavření či neuzavření předmětné dohody neodstranila ani Úřadem nařízená konfrontace vypovídajících osob. Za situace, kdy se nepodařilo shromáždit jiné přímé nebo i jen nepřímé důkazy, jejichž soubor by prokázal uzavření zakázané dohody, než poskytnuté výpovědi oslovených osob, prvostupňový správní orgán podle zásady volného hodnocení důkazů přikročil k vyhodnocení získaných důkazních prostředků, tj. zejména výpovědí účastníků řízení a dalších osob o průběhu inkriminovaných schůzek a o důvodech pro vypovězení smluv se společností Mediaprint. Úřad při tomto hodnocení dospěl k závěru, že v daném případě svědecké výpovědi tzv. z doslechu výpovědi přímých účastníků zmíněných jednání sice zpochybňují, nicméně spolehlivě nevyvracejí. V souladu se zásadou *in dubio pro reo* proto Úřad nemohl postupovat jinak, než zastavit řízení pro nedostatek důkazů o uzavření zakázané dohody ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona. Na tomto závěru ničeho nezměnily ani výslechy paní Aleny Jungerové a Mgr. Pavla Parmy dodatečně Úřadem provedené na návrh společnosti Mediaprint v podaném rozkladu, které sice rozšířily okruh vyslechnutých osob, ale vypovídací hodnota výsledků neměla takovou důkazní sílu, aby zásadním způsobem zpochybnila závěry prvostupňového rozhodnutí o zastavení řízení.

Po přezkoumání správního spisu v celém rozsahu uzavírám tuto část odůvodnění rozhodnutí konstatací, že Úřad ve vedení správního řízení po věcné ani procesní stránce

nepochybil a rozhodl v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o ochraně hospodářské soutěže a procesními pravidly správního řádu. Úřad provedl rozsáhlé dokazování ve věci, tj. uskutečnil místní šetření s cílem zajistit materiály nasvědčující uzavření kartelové dohody, provedl výslechy řady svědků, z důvodu odstranění rozporů ve výpovědích nařídil konfrontaci vypovídajících osob, ověřil a vzal v úvahu okolnosti, které podle účastníků údajně kartelové dohody vedly k jejich postupu v soukromoprávních obchodních vztazích se společností Mediaprint a velmi odpovědně hodnotil všechna skutková zjištění. V podrobnostech odkazují na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jestliže přesto nebylo spolehlivě prokázáno, že výpovědi smluv společnosti Mediaprint ze strany účastníků řízení byly výsledkem jejich předchozí dohody či jednání ve vzájemné shodě ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona, konstatují, že rozhodnutí o zastavení řízení neporušilo zásadu zákonnosti správního rozhodování.

Nemohu proto vyhovět návrhu společnosti Mediaprint v rozkladu na změnu rozhodnutí, anebo jeho zrušení a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí. Pokud jde o návrh konkrétní změny rozhodnutí, považuji jej zejména procesně za bezpředmětný, a to i v případě, že bych k tomuto závěru po věcném posouzení věci dospěl, což se nestalo. Navrhovaná změna v druhostupňovém rozhodnutí, tj. účastníkem řízení požadovaná konstatace porušení zákona, zákaz plnění dohody, uložení sankcí v podobě pokuty a opatření k nápravě, by totiž účastníkům řízení již odňalo možnost proti takovémuto rozhodnutí podat řádný opravný prostředek - rozklad. Pokud jde o alternativní návrh zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání, neshledal jsem pro tento postup na základě shora uvedených skutečností důvody.

Pro pořádek se vyjádřím i k některým dalším námitkám účastníka řízení, a to v první řadě k významné procesní námitce, že mu v průběhu řízení bylo Úřadem upřeno právo účastníka řízení obdržet kopie protokolů o výslechu svědků a dalších důkazů ve správním spise. Ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu poskytuje účastníkům řízení právo nahlížet do spisu s výjimkou protokolů o hlasování a pořizovat si z nich výpisky. Právu účastníka řízení paralelně odpovídá povinnost Úřadu umožnit účastníkům řízení toto právo uplatňovat, nikoliv však povinnost Úřadu pořizovat pro účastníky řízení sám výpisky, natož pak jim poskytovat kopie listin, jež jsou součástí správního spisu, či dokonce celého spisového materiálu. Úřad skutečně poskytoval nad rámec své zákonné povinnosti podle ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu z důvodů usnadnění přístupu účastníků řízení k listinám, jež tvoří správní spis, kopie protokolů o výslechu svědků a jiných požadovaných listin. V průběhu správního řízení však Úřad zjistil, že této nad rámec zákona poskytované služby bylo zneužito. V některých médiích se objevily doslovné citace dokumentů, jež jsou součástí spisového materiálu, což nepochybně mohlo mít vliv na objektivitu dalšího dokazování. Účastníkům řízení, případně jejich právním zástupcům, bylo proto Úřadem sděleno, že vzhledem k nezbytnosti zajištění účelu správního řízení a zamezení jeho ztěžování při zjišťování skutkového stavu, nebude napříště kopie protokolů z výslechu svědků poskytovat žádnému z účastníků řízení. Později však vyšlo najevo, že tyto informace ze správního spisu poskytoval médiím pouze jeden z účastníků řízení – společnost Mediaprint. Správní orgán prvního stupně proto přistoupil k restriktivnímu opatření neposkytovat společnosti Mediaprint kopie protokolů o výslechu svědků. Protože se společnost Mediaprint cítila být tímto postupem vůči ostatním účastníkům řízení diskriminována, prvostupňový správní orgán přestal kopie dokumentů obsažených ve správním spise poskytovat všem účastníkům řízení. Na svou obranu společnost Mediaprint v rozkladu uvádí, že zveřejňování obsahu správního spisu není zakázáno. Aniž chci s tímto názorem na tomto místě polemizovat, považuji za nutné připomenout, že právo nahlížet do spisu s možností činit si z něj výpisky svědčí pouze účastníkovi řízení. Jestliže účastník řízení

skutečnosti zjištěné ze správního spisu medializuje, v zásadě tím prolamuje procesní pravidlo vyjádřené v ustanovení § 23 odst. 2, znamenající, že správní orgán může povolit nahlédnout do spisů i jiným osobám, jen pokud prokáží odůvodněnost svého požadavku. Uzavírám, že povinností Úřadu podle ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu bylo umožnit účastníkům řízení nahlížet do správního spisu a činit si z něj výpisky. Tuto zákonnou povinnost Úřad neporušil. Poskytování kopií listin ze správního spisu bylo na straně Úřadu lze říci pouze určitým „nadstandardem“ a za shora zmíněné medializace obsahu správního spisu byl Úřad v zájmu objektivitivy řízení oprávněn omezit svůj postup v této věci pouze na povinnosti výslovně stanovené správním řádem.

Nepřisvědčuji rovněž námitce poukazující na naprosto nepřijatelný procesní postup Úřadu vůči svědkovi RNDr. Vladimíru Jungerovi, CSc., vyzval-li či lépe dotázal se svědka, zda svou výpověď může podpořit dalšími důkazy. Úřad tak učinil za situace trvajících rozporů v jednotlivých výpovědích přímých účastníků inkriminovaných schůzek a tento krok vůči svědkovi byl motivován právě snahou o zjištění skutečného stavu věci. V žádném případě Úřad na svědka nečinil v tomto směru žádný nátlak ani nepodmiňoval hodnocení jeho výpovědi doložením důkazů.

Další námitka účastníka řízení se týká záležitosti zrušení rozhodnutí o nařízení předběžných opatření, v nichž nebylo uvedeno, které důvody pro další trvání předběžných opatření pominuly. Především uvádím, že důsledkem podaného rozkladu je přezkum rozhodnutí o zastavení řízení čj. S 238/02-OK-2222/03-ORP ze dne 24. 4. 2003, nikoliv rozhodnutí o zrušení předběžných opatření nařízených v průběhu správního řízení. Pro úplnost přesto uvádím, že proti rozhodnutím o zrušení předběžných opatření čj. S 238/02-311/03-ORP, S 238/02-312/03-ORP, S 238/02-313/03-ORP a S 238/02-314/03-ORP ze dne 27. 1. 2003 podal účastník řízení rozklady, které jsem svými rozhodnutími ze dne 23. 4. 2003 čj. R 7/2003, R 8/2003, R 9/2003 a R 10/2003 pro nepřípustnost zamítl, neboť jsem dospěl k závěru, že společnost Mediaprint nebyla osobou oprávněnou podat proti těmto rozhodnutím řádný opravný prostředek. Navíc konstatuji, že podmínka pro zrušení předběžných opatření podle § 43 odst. 2 správního řádu spočívající v pominutí důvodů splněna byla, a tato skutečnost je v rozhodnutích o zrušení předběžných opatření uvedena. Úřad dospěl k závěru, že pominul jeden ze základních kvalifikačních předpokladů nařízení předběžného opatření, tj. požadavek jeho nezbytného rozsahu, neboť doba od vydání rozhodnutí o nařízení předběžných opatření poskytla společnosti Mediaprint dostatečný prostor k řešení vzniklé situace na trhu distribuce tisku, zejména pro jednání s vydavateli o podmínkách nových smluvních vztahů, a proto z časového hlediska nebyla rozhodnutí o nařízení předběžných opatření již nadále přiměřená nezbytnosti zásahu správního orgánu. Jedním z důvodů pro nařízení předběžných opatření byla přitom snaha Úřadu o aktuální řešení situace na trhu distribuce tisku na přelomu roku 2002 a 2003, kdy vycházel z obav společnosti Mediaprint, vyjádřených v návrhu na vydání předběžného opatření, že zcela opustí tento trh, což se v následném vývoji v lednu 2003 ani později nepotvrdilo. Vlastní otázka nařízení a zrušení předběžných opatření však není předmětem přezkumu prvostupňového rozhodnutí o zastavení řízení a proto nepovažuji za potřebné obsáhle se zabývat všemi aspekty nařízených a posléze zrušených předběžných opatření.

Závěrem zdůrazňuji, že nemohu souhlasit s názorem účastníka řízení – společnosti Mediaprint, že správní řízení nemělo význam, protože se nepodařilo prokázat ani vyvrátit uzavření kartelové dohody. Společnost Mediaprint, která podala Úřadu podnět k zahájení řízení a posléze se stala jeho účastníkem, nemohla, stejně jako ostatní účastníci a Úřad sám, předjímat výsledek řízení a vyloučit, že může dojít, budou-li pro to důvody, k jeho zastavení.

Námítku o „nevýznamnosti“ správního řízení, jen proto, že nesplnilo očekávání účastníka řízení, považuji za ryze subjektivní a neopodstatněnou, nemající souvislost s věcným a procesním posouzením věci.

Uzavírám, že po přezkoumání věci v celém rozsahu jsem ze všech shora uvedených důvodů a na základě návrhu rozkladové komise rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Josef Bednář
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Rozhodnutí obdrží:

právní zástupce účastníka řízení společnosti RINGIER ČR a.s.
Mgr. Radek Pokorný
AK Pokorný, Wagner & spol.
Karolíny Světlé 301/8
110 00 Praha 1

právní zástupce účastníka řízení společnosti Československý sport, s.r.o.
Mgr. Radek Pokorný
AK Pokorný, Wagner & spol.
Karolíny Světlé 301/8
110 00 Praha 1

právní zástupce účastníka řízení společnosti MAFRA, a.s.
JUDr. Josef Vejmelka
AK Vejmelka & Wünsch, v.o.s.
Italská 27
120 00 Praha 2

právní zástupce účastníka řízení společnosti VLTAVA-LABE-PRESS, a.s.
JUDr. Pavel Fráňa
AK Hartmann, Jelínek, Vališ, Vych a partneři
Sokolovská 49/5
186 00 Praha 8

právní zástupce účastníka řízení společnosti Mediaprint & Kapa Pressegrasso, spol. s r.o.
Mgr. Jiří Slavíček
AK Nipl, Žák, Slavíček & spol.
Na Pankráci 11/449
140 00 Praha 4

právní zástupce účastníka řízení společnosti ASTROSAT, spol. s r.o.
Mgr. Jiří Petřů
advokát
Zlatnická 1
110 00 Praha 1

BORGIS a.s.
k rukám JUDr. Karla Waltra
Slezská 2127/13
121 50 Praha 2

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 8. 2003.